

Sygn. akt IV KK 262/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Olga Tyburc -Żelazek

w sprawie **P. R.**

ukaranego z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2022 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na niekorzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej

z dnia 3 marca 2022 r., sygn. akt II W 88/22

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w części obejmującej brak
orzeczenia o obligatoryjnym środku karnym i w tym zakresie
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem nakazowym z dnia 3 marca 2022 r., sygn. akt II W 88/22, uznał obwinionego P. R. za winnego tego, że w dniu 9 lutego 2022 r. około godz. 12:41 w miejscowości D., gm. [...], kierował

samochodem osobowym marki [...] o nr rej. [...] po drodze publicznej, nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 k.k., i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny 1 500 (tysiąc pięćset) złotych.

Wobec nie wniesienia sprzeciwu przez uprawnione strony, którym w dniu 8 marca 2022 r. doręczono odpisy orzeczenia (k. 22), wskazany wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 16 marca 2022 r. (k. 19).

Kasację od tego wyroku, na niekorzyść obwinionego P. R., wywiódł Prokurator Generalny zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegające na nie orzeczeniu wobec obwinionego P. R. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do czego zgodnie z treścią przywołanych przepisów, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r. Sąd był zobowiązany w sytuacji uznania obwinionego za winnego popełnienia, w dniu 9 lutego 2022 r., wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.”.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

W kasacji trafnie wskazano, że uznanie P. R. za winnego wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., popełnionego w dniu 15 stycznia 2022 r., implikowało konieczność orzeczenia wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów.

Przepis art. 94 § 3 k.w., w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r., nadany ustawą z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2021. 2328 z dnia 16 grudnia 2021 r.), nie pozostawia Sądowi żadnej dowolności i stanowi wprost, że: „w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia

pojazdów". W razie zatem skazania za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., jeżeli tylko zostało ono popełnione po 31 grudnia 2021 r., obligatoryjne jest orzeczenie, na podstawie art. 94 § 3 k.w., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Brak orzeczenia tego środka karnego stanowi oczywiste i rażące naruszenie prawa materialnego, które z uwagi na swój charakter niewątpliwie miało istotny wpływ na treść wyroku. Jak słusznie podnosi skarżący nieorzeczenie wobec ukaranego obligatoryjnego środka karnego stanowi dla niego nieuprawnioną korzyść a nadto nie poniósł on wszystkich dolegliwości, przewidzianych przez ustawę w związku z wykroczeniem, jakiego się dopuścił. Mając na uwadze powyższe, dzielając nadto w pełni przytoczone w uzasadnieniu kasacji argumenty, orzeczono jak w wyroku.

[as

at]